

Ny Sång

eller

Kärlekens offer.

En älskandes frivilliga död
genom revolver.

Helsingfors den 4 Mars 1892.

Af

J. Kalagangas.

Pris 15 penni.

Eftertryck förbjudet.

Helsingfors,
A. G. Hellström's boktryckeri, 1892.

Kärlebens offer.

Melodi: *Utt blif hos oss O Jesu Krist.*

n händelse, så grym och swår
Som menniskan sig tänka mår,
Föröfwad blifwit nu igen,
Derföre sjunger jag om den.

En mörkrets furste, som man wet,
Är stor och mächtig, som man wet.
Han sina offer locka kan.
Att sig betjena hwarje man.

Ett mord! ny två, begången blef
Orsaken som dem dertill dref
War ingalunda Herrans ord
Den bjuda ej att öfwa mord.

Nu åter under detta år
Ett brott begicks så grym och swår.
Mars månad än ej hunnit slut,
Förr'n kärleksruset sloknat ut.

Af tidningen wi höra få
 Om twänne älskande som gå
 Till döden för sin kärlek blott
 En kärlek hwilken prof bestått.

När menniskorna hwilade
 I morgonsömn, kunde de
 Ej ana hwad de strax derpå
 Kunde af andra höra få.

När klockan hade slagit fem
 Hörde man samtal mellan dem
 Man hörde röster af de två
 Som wille ifrån werlden gå.

Man antar att de båda två
 Om deras dödsfätt talte då
 Emedan snarligen derpå
 De lifwet misste både två.

Nu fick man höra twänne skott
 Af en revolver, hwilka blott
 Åtföljdes efter liten tid
 Af tredje skottet derinwid.

Förfäran fyllde hwarje bröst,
 Hur will man söka finna tröst
 Till hjälp hwar man nu skunda will,
 Ifall om tiden hinner till.

Men dörren war till rummet då
 Fastlåst, dit kunde ingen gå
 Hur kunde dörren öppnad fås?
 Man twungen war att söndra lås?

När man till sist så kommit in
 Förfäran fyllde hwarje sin
 Blodsgerningen blef uppenbar;
 Sjelfmordet och för en och hwar.

Förfärligt war och att se
 Hur' dessa båda älskande
 På en och samma bädden låg
 Liflösa dem nu hwar man såg.

Ut i rift smyckad siden strud
 Fick man nu se den sköna brud
 Och äfwen hennes älskare
 På samma bädd man kunde se.

De hade firat denna natt
 Uppå teatern mycket gladt;
 När morgonsolen strålade
 I dödens sömn de somnade.

Ung Ellen Forsman hette hon
 Tjente på en restauration
 Der skänkte hon sitt hjerta bort
 Till unga Engwall inom kort.

Kärlekens ljufwa lidelse
 Blef alltför häftig, så att de
 Sig sjelf derät uppoffrade
 Och sina lif förkortade.

Nu kom man till det resultat,
 Att de i tysthet denna natt:
 Frivilligt ha beslutit då
 Att blodig bröllop fira få.

O! hwilket bröllop, när de blott
 Blef wigde med revolverskott:
 Nu bröstet genomborrade,
 Man ser hos desse älsfande.

O! huru många tusental
 Förspilla sig af kärleks qual
 Uti vårt kära fosterland
 I hufvudstaden och ibland.

Som kärleksoffer här wi se,
 Hur uti grafven lades de,
 Ynglingen och hans Ellen skön
 De funnit nu sin kärlekens lön.

Nu hwila de i ro och fred
 I grafven der de sänktes ned,
 Men hwar är själen? äro de
 I himlen och förenade.

Wi finna ju af Bibelns ord,
 Att ingen som begått ett mord,
 Kan efter döden finna ro,
 Men ewigt uti pina bo.

Lättfinnigt så har mången ren
 Till döden gått för kärleken,
 De hafwa alldrig derpå tänkt,
 Hwad femte budet, bjuder strängt.

Härmed jag nu påminna will,
 Att ödmjukt jända bönen till
 Gud, som allena lycka ger
 Att hwar som honom derom ber.

Då skulle wäl på detta sätt,
 Sjelsmorden minstas ganska lätt
 Uti vårt kära fosterland,
 Wårt lif wi lemna i Guds hand.

